

Tip voor de EO: Hoe rijg je hem aan het condoom?

In de overigens zo weinig frivole gemeenschap der gereformeerden is zelden zoveel over wintersport gesproken als de laatste tijd. Vreemd genoeg voornamelijk door mannen die je, gezien uitstraling en leeftijd, met alles associeert behalve met skiliftjes en lange latten. Persoonlijk vind ik de link wintersport/abortus niet een erg voor de hand liggende, maar voor de diepreligieuzen onder ons blijken die twee inmiddels onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zo liet AMC-directeur Bakker ons enige tijd geleden weten dat in zijn ziekenhuis menig zwangere vrouw zich laat 'leegslobberen' vanwege de verlokkingen van de zwarte piste. En toegerust met verborgen camera ontdekte EO's Maagd Maria herself dat abortusklinieken omwille van sneeuwvakanties een loopje nemen met de abortuswet.

Die verborgen camera was natuurlijk grote nonsens, laten we zeggen het gevolg van onzorgvuldige journalistieke research. Vanwege de ophanden zijnde internationale conferentie Abortion Matters, eind maart, heb ik de afgelopen maanden verschillende abortusartsen geïnterviewd. Zonder uitzondering waren ze allemaal van harte bereid op alle gestelde vragen antwoord te geven.

De rol van de arts is uitputtend ter sprake gekomen, evenals de vijf dagen bedenktijd en de noodsituatie waarin de vrouw volgens de wet moet verkeren. Opvallend waren de grootst mogelijke genuanceerdheid en zorgvuldigheid waarmee de artsen spraken over de redenen die vrouwen aanvoeren voor hun abortus. Hoe ze in de loop van 25 jaar abortushulpverlening hebben geleerd niet onmiddellijk te veroordelen. Dat achter een maximaal arrogante houding van een vrouw vaak angst en gêne schuil blijken te gaan. Dat uiterst rationele argumenten (geen geld, geen geschikte huisvesting, geen baan, geen partner) dikwijls het nodige verdriet verbloemen. Dat het verzoek om abortus vrijwel

altijd voortkomt uit de constatering: in deze omstandigheden op dit moment in mijn leven ben ik niet in staat tot het opvoeden van (nog) een kind.

In alle consternatie over de vermeende ontduiking van de abortuswet heeft nog niemand een zinnig woord gezegd over het fenomeen rollenspel. Beetje vreemd in deze tijd waarin zelfs een aspirant worstverkoper gedurende het sollicitatieproces wordt blootgesteld aan het bespelen van irritante, boze, vervelende, agressieve klanten.

Een jaar geleden raakte ik verzeild in zo'n spelletje. Zonder enige moeite bleek ik valser, wispelturiger, humeuriger en krengeriger dan ooit eerder vertoond. Mijn tegenspeelster kreeg geen poot aan de grond. De diverse abortusartsen die de EO-actrice bezocht, met naast die verborgen camera een al net zo verborgen agenda, kregen net zo min de kans tot deze spelende mevrouw door te dringen. Haar voorgewende verzoek om abortus van haar zestien weken durende zwangerschap omwille van een wintersportvakantie, wekte de nodige argwaan. Zozeer dat de arts van de Bloemenhovekliniek in Heemstede op haar dossier schreef: 'Volgens mij gaat het hier om een pro life activiste.' Vervolgens verzocht ze twee andere artsen deze cliënte aan een herbeoordeling te onderwerpen.

Onder de weinig kritische lezers en kijkers is het ranzige abortusspionageverhaal van de EO inmiddels een geheel eigen leven gaan leiden met als teneur: vrouwen springen in Nederland buitensporig lichtzinnig met hun zwangerschap om en abortusartsen aborteren er lukraak op los. Dat abortus in Nederland uiterst zorgvuldig en verantwoord geschiedt, weet ik, evenals al die andere honderdduizenden Nederlandse vrouwen, ook uit eigen ervaring. Ik zat destijds bepaald niet te wachten op dat drie kwartier durende gesprek en die vijf dagen bedenktijd. Ik stak niet onder stoelen of banken dat ik zo snel mogelijk geholpen wilde worden en dat ze die betutteling wel achterwege

mochten laten. Maar tot mijn ergernis kwam ik ook niet onder het volledige, wettelijk voorgeschreven, stappenplan uit.

Een smoezelige journalistieke aanpak leidt tot een smoezelig journalistiek product. Waarschijnlijk gaat de omroep niet voor niks geheel voorbij aan het abortuscijfer in Nederland dat nog steeds het laagste ter wereld is: 6.0 per 1.000 vrouwen. Da's andere koek dan de getallen in bij voorbeeld Amerika en Bulgarije met respectievelijk 27 en 65 abortus per 1.000 vrouwen. De feiten rondom abortus in Nederland stroken niet met het beeld dat de omroep bewust tracht te schetsen van in het wilde weg vruchtafdrijvende artsen en zich zomaar laten aborterende vrouwen.

Wie bovendien ook nu weer volledig vrijuit gaan zijn de spermaleveranciers, van wie genoegzaam bekend is dat zij ook anno 1996 moeder de vrouw bij voorkeur in haar eentje laten opdraaien voor de anticonceptie met al haar bijwerkingen en vervolgens voor opvang en opvoeding van de bloedeigen kroost.

Zou het CBS-onderzoek van vorige week aan de Evangelische Omroep voorbij zijn gegaan? Dat vrouwen gelukkiger zijn met partner en baan dan met partner en kind? Misschien moet Tijdsein eens een aflevering wijden aan anticonceptie en de man. Oftewel: hoe rijg je hem aan het condoom?